

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 39/12
10.02.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Olge Đuričić i Vlaste Jovanović, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući po zahtevu Š.S. iz S, koji je podnet preko punomoćnika T.D. iz S, za preispitivanje sudske odluke – presude Upravnog suda III-2 U 23752/10 od 28.11.2011. godine, uz učešće protivne stranke Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije, u predmetu prestanka radnog odnosa, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 10.02.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se **ODBIJA**.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom Upravnog suda III-2 U 23752/10 od 28.11.2011. godine odbijena je tužba tužioca Š.S. iz S. podneta protiv rešenja Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije - Kabineta ministra 01 broj 118-45/10 od 17.06.2010. godine, kojim mu je kao policijskom službeniku Ministarstva unutrašnjih poslova, Policijska uprava u Subotici, prestao radni odnos sa danom 17.06.2010. godine, po sili zakona.

Zahtev za preispitivanje pobijane presude podnet je zbog povrede zakona i povrede pravila postupka koja su bila od uticaja na rešenje stvari. U zahtevu se ističe da obrazloženje presude ne sadrži razloge o konkretnim navodima tužbe i da za odluku iz dispozitiva nije dato dovoljno obrazloženje. Ukazuje se na povredu prava na pravično suđenje iz Ustava Republike Srbije i Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda te da je Upravni sud propustio da oceni da li je upravni organ, donoseći osporeno rešenje, zloupotrebio ovlašćenja data materijalnim propisom i da li je ista koristio saglasno cilju kome ona služe. Smatra da je sud povredio pravila postupka kada nije održao usmenu javnu raspravu, kao i time što nije pribavio drugostepenu disciplinsku odluku i nije sačekao sa presudom do donošenja odluke Ustavnog suda po ustavnoj žalbi i odluke po zahtevu za zaštitu zakonitosti, obe u krivičnom predmetu. Ponavljajući navode iz tužbe, ukazuje na odredbe Zakona o državnim službenicima, prema kojima rešenje o prestanku radnog odnosa po sili zakona donosi rukovodilac, a ne ministar, da osporeno rešenje umesto potpisa sadrži faksimil i da je izreka osporenog rešenja nepotpuna i nerazumljiva, jer u njoj nije navedeno da pravni lek ne odlaže izvršenje rešenja. Nalazi da je ugovor o radu nezaobilazan pravni osnov za zasnivanje radnog odnosa i da je uputstvom o pravnom leku sa datim pravom na upravni spor, podnosiocu uskraćeno da vodi radni spor, zbog čega nema jednaka prava sa ostalim zaposlenima po Zakonu o radu. Smatra da je odluka o prestanku radnog odnosa morala biti doneta primenom propisa koji su važili u vreme izvršenja krivičnog dela, jer su za njega povoljniji, obzirom da su ti propisi u međuvremenu izmenjeni, jer ne može da snosi posledice što je krivični postupak predugo trajao. Navodi da je protiv podnosioca vođen i disciplinski postupak za isto činjenično stanje i da mu u tom postupku nije prestao radni odnos, te da se donošenjem osporenog rešenja ponovo odlučuje o istoj stvari i to na nepovoljniji način. Takođe smatra da je Ministarstvo unutrašnjih poslova bilo dužno da na osnovu člana 179. Zakona o radu, a u vezi sa članom 180. istog zakona, podnosiocu uruči upozorenje za postojanje razloga za otkaz ugovora o radu i ostavi rok od 5 dana od dostavljanja upozorenja da bi se on izjasnio na te navode, da mu je rešenje o prestanku radnog odnosa uručeno dok je bio na bolovanju, pri čemu nije utvrđeno da li je imao neiskorišćeni godišnji odmor i da li mu na ime toga pripada neka novčana naknada. Sa ovih, detaljno obrazloženih razloga u zahtevu predlaže da sud uvaži zahtev i preinači ili ukine pobijanu presudu, a tuženo Ministarstvo unutrašnjih poslova obaveže na plaćanje troškova ovog postupka. Protivna stranka, Ministarstvo unutrašnjih poslova Republike Srbije, u odgovoru na zahtev smatra da su navodi zahteva neosnovani, da pobijanom presudom nije povređen zakon ili drugi propis i predlaže da sud odbije zahtev za preispitivanje sudske odluke.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u granicama zahteva, u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS", broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je neosnovan.

Prema obrazloženju pobijane presude, pravilno je odlučio tuženi organ kada je utvrdio da su ispunjeni uslovi iz člana 167. stav 1. tačka 2. Zakona o policiji u vezi člana 110. stav 3. istoga zakona da tužiocu kao policijskom službeniku Ministarstva unutrašnjih poslova, Policijske uprave u Subotici prestane radni odnos po sili zakona, jer

je presudom Opštinskog suda u Subotici od 14.11.2008. godine, koja je potvrđena presudom Okružnog suda u Subotici od 23.11.2009. godine oglašen krivim za izvršeno produženo krivično delo zloupotrebe službenog položaja iz člana 359. Krivičnog zakonika u vezi sa članom 61. Krivičnog zakonika i izrečena mu je kazna zatvora u trajanju od šest meseci.

Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da je presuda doneta bez povreda pravila postupka od uticaja na rešenje stvari i uz pravilnu primenu materijalnog prava na utvrđeno činjenično stanje. Pri tome su pobijanom presudom ocenjena pitanja i okolnosti koje su mogle biti od uticaja na zakonitost osporenog rešenja i za tu ocenu su dati dovoljni i jasni razlozi koje prihvata i ovaj sud.

Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva da je Upravni sud povredio pravo na pravično suđenje kada nije dao pojedinačne razloge o svim navodima tužbe već je uopšteno ocenio da ostali navodi nisu od uticaja na zakonitosti osporenog rešenja, pa nalazi da ovi navodi nisu osnovani. Naime, predmet upravnog spora koji je okončan pobijanom presudom Upravnog suda je zakonitost rešenja tuženog Ministarstva unutrašnjih poslova kojim je podnosiocu zahteva, kao policijskom službeniku, po sili zakona primenom člana 167. stav 1. tačka 2. Zakona o policiji u vezi sa članom 110. stav 3. istoga zakona, prestao radni odnos u Ministarstvu unutrašnjih poslova. Sledstveno navedenoj zakonskoj odredbi, odlučna činjenica za donošenje rešenja o prestanku radnog odnosa po ovom zakonskom osnovu je da je podnosilac pravnosnažnom presudom osuđen za krivično delo za koje se goni po službenoj dužnosti. Ova odlučna činjenica nesumnjivo je utvrđena u upravnom postupku, a ne osporava se ni u tužbi ni u zahtevu za preispitivanje pobijane presude. Obzirom da su u obrazloženju pobijane presude dati ključni argumenti i ocenjeni navodi tužbe koji se odnose na odlučne činjenice za rešenje ove stvari, Vrhovni kasacioni sud nalazi da nije povređeno pravo na pravično suđenje time što je sud ocenio da su ostali navodi tužbe bez značaja za drugačiju ocenu zakonitosti osporenog rešenja.

Cenjeni su navodi zahteva da je Upravni sud povredio pravila postupka time što nije održao javnu raspravu, pa Vrhovni kasacioni sud nalazi da su ovi navodi neosnovani. Ovo iz razloga što se Upravni sud pri rešavanju po tužbi pozvao na odredbu člana 33. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), kojim je propisano da sud rešava bez održavanja usmene rasprave samo ako je predmet spora takav da očigledno ne iziskuje neposredno saslušanje stranaka i posebno utvrđivanje činjeničnog stanja ili ako stranke na to izričito pristanu. Imajući u vidu da je Upravni sud pravilno našao da su odlučne činjenice u upravnom postupku utvrđene potpuno i da pružaju pouzdan osnov za ocenu zakonitosti osporenog rešenja, po nalaženju ovoga suda, time što javna rasprava nije održana nisu povređena pravila postupka koja su od bitnog uticaja na rešenje stvari.

Takođe su cenjeni navodi zahteva, isticani i u tužbi, da je tuženi organ zloupotrebio ovlašćenja data materijalnim propisom jer isti nije koristio saglasno cilju kome služi, da je protiv podnosioca za isto činjenično stanje vođen disciplinski postupak u kome mu nije izrečena mera prestanka radnog odnosa i da su povređene odredbe Zakona o radu jer mu nije uručeno upozorenje o postojanju razloga za otkaz i ostavljen rok od 5 radnih dana od dostavljanja upozorenja da bi mogao da se izjasni na te navode, pa Vrhovni kasacioni sud nalazi da ti navodi nisu od uticaja na drugačiju ocenu zakonitosti pobijane presude. Ovo iz razloga što odredba člana 167. Zakona o policiji, koji je kao lex specialis pravilno primenjen u ovoj upravnoj stvari, propisuje prestanak radnog odnosa zaposlenog po sili zakona, nezavisno od njegove volje, pa poslodavac nema diskreciona ovlašćenja, već je u obavezi da donese akt o prestanku radnog odnosa zaposlenom bez sprovođenja bilo kakvog prethodnog postupka. Stoga je zakonitost prestanka radnog odnosa po sili zakona u konkretnom slučaju pravilno pobijanom presudom ocenjena saglasno navedenom zakonskom osnovu.

Neosnovano se navodima zahteva ukazuje da je zbog dužine trajanja krivičnog postupka upravni organ morao da primeni, kao povoljniji, propis koji je važio u vreme izvršenja krivičnog dela. Naime, Zakon o policiji ("Sl. glasnik RS" br. 101/05 i 63/09) koji je stupio je na snagu 15.08.2009. godine, u članu 198. propisuje, između ostalog, da danom stupanja na snagu tog zakona prestaje da važi Zakon o unutrašnjim poslovima („Sl. glasnik RS“ br. 44/91...i106/03), a u prelaznim i završnim odredbama nije predviđena mogućnost da se u ovakvim slučajevima primene odredbe zakona koji je stavljen van pravne snage. Kako je, u vreme donošenja osporenog rešenja, 17.06.2010. godine, u primeni bio navedeni Zakon o policiji, pravilno je po oceni ovog suda, ispunjenost uslova za prestanak radnog odnosa po sili zakona cenjena primenom tog materijalno-pravnog propisa. Neosnovani su navodi zahteva, koji su isticani i u tužbi, da osporeno rešenje umesto potpisa sadrži faksimil, jer je osporeno rešenje obrađeno mehanografski i umesto potpisa i pečata može da sadrži faksimil saglasno odredbama člana 201. stav 1. i člana 196. stav 3. Zakona o opštem upravnom postupku. Takođe se neosnovano navodima zahteva ukazuje na nepravilnost i nerazumljivost izreke osporenog rešenja time što u dispozitivu nije navedeno da žalba ne odlaže izvršenje rešenja, jer se radi o konačnom upravnom aktu protiv koga nije dozvoljena žalba kao redovno pravno sredstvo, već upravni spor koji se pokreće tužbom koja po pravilu ne odlaže izvršenje upravnog akta protiv koga je podneta.

Sa iznetih razloga, nalazeći da navodi zahteva ne mogu dovesti do drugačije odluke suda po ovom zahtevu, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 55. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu ove presude.

Imajući u vidu odluku datu u dispozitivu presude sud nije posebno razmatrao zahtev podnosioca zahteva za naknadu sudskih troškova u postupku po ovom zahtevu.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

dana 10.02.2012. godine, Uzp 39/12

Zapisničar,

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća - sudija

Snežana Živković,s.r.